

Arrest

nr. 268 036 van 9 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor verzoeker en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 6 februari 2021 een vierde aanvraag in als familielid van een Unieburger in, op grond van zijn verwantschap met zijn Franse schoonzus. Op 4 juli 2019, 11 februari 2020 en 26 augustus 2020 diende verzoeker reeds een gezinsherenigingsaanvraag in met dezelfde referentiepersoon. Die aanvragen werden afgesloten met een weigeringsbeslissing. Op 12 juli 2021 wordt de vierde aanvraag geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten en verzoeker krijgt een inreisverbod van drie jaar. Dit zijn de bestreden beslissingen:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.02.2021 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: E.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)1978

Geboorteplaats: Kigi

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 2060 ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 06.02.2021 voor de vierde maal gezinshereniging aan met zijn schoonzus C. S, van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Er werden geen bijkomende stukken ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 voorgelegd.

- reispaspoort Turkije (Uxxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 30.04.2019 te Antwerpen
- uittreksel bevolkingsregister Turkije dd. 03.12.2018
- uittreksel bevolkingsregister Turkije dd. 04.12.2018
- stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 16.07.2019, 06.08.2019, 11.09.2019, 08.12.2019
- ongepersonaliseerd kassaticket Snipes dd. 30.07.2019
- ongedateerde verklaring op eer vanwege de referentiepersoon

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 04.07.2019, 11.02.2020 en/of 26.08.2020, en besproken en weerlegd in de bijlagen 20 dd. 20.12.2019, 07.08.2020 en/of 08.01.2021. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- identiteitskaart Turkije (xxx) op naam van betrokkene
- 'armoedeattest' dd. 04.12.2018 op naam van betrokkene: echter, er dient opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens blijkt dat betrokkene in het kader van zijn visumaanvraag dd. 20.09.2018 ten opzichte van de Hongaarse overheden niet alleen aantoonde dat hij wel degelijk economisch actief was als bedrijfsdirecteur en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen beschikte, maar ook dat hij ten tijde van deze visumaanvraag in Porto (Portugal) woonachtig was. Hij kan bezwaarlijk in september 2018 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien een armoedeattest voor te leggen en te claimen dat hij onvermogen was voor zijn komst naar België.
- geactualiseerde geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 30.12.2020, 27.01.2021 en 13.04.2021: echter, deze hebben betrekking op de situatie in België en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- onleesbare documenten Western Union

Deze bijkomende en geactualiseerde documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 20.12.2019, 07.08.2020 en 08.01.2021.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

*De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..
Wettelijke basis:*

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene is in het bezit van een Turks paspoort, afgeleverd op 30.04.2019 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd. Echter, uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene in september 2018 vanwege de Hongaarse diplomatieke autoriteiten in Turkije een visum type C bekam met oog op toerisme in Portugal. Bij de visumaanvraag verklaarde hij en toonde hij aan in Turkije economisch actief te zijn als bedrijfsleider. Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Turkije, maar kwam naar België waar hij vier keer vlak na elkaar in Antwerpen een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Franse schoonzus op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 04.07.2019, 11.02.2020 en op 26.08.2020, werden geweigerd op 20.12.2019, 07.08.2020 en op 08.01.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 06.02.2021 een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij alweer nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvragen gezinshereniging. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit”

En

*“Aan de Heer die verklaart te heten»:
Naam : A.*

voornaam : E.
geboortedatum : (...)1978
geboorteplaats : Kigi
nationaliteit : Turkije

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.07.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een Turks paspoort, afgeleverd op 30.04.2019 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd. Echter, uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene in september 2018 vanwege de Hongaarse diplomatieke autoriteiten in Turkije een visum type C bekam met oog op toerisme in Portugal. Bij de visumaanvraag verklaarde hij en toonde hij aan in Turkije economisch actief te zijn als bedrijfsleider. Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Turkije, maar kwam naar België waar hij vier keer vlak na elkaar in Antwerpen een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Franse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 04.07.2019, 11.02.2020 en op 26.08.2020, werden geweigerd op 20.12.2019, 07.08.2020 en op 08.01.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 06.02.2021 een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij alweer nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvragen gezinshereniging. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon die in Turkije een eigen bedrijf heeft/had, waarvan dan ook mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer of schoonzus en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een middel aan tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden:

“Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 2 en 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen, onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing - onredelijkheid bij het nemen van de beslissingen

Mbt de aanvragen gezinshereniging

Verzoeker heeft voorafgaand aan de laatste aanvraag gezinshereniging op 06/02/2021 op basis van art. 47/1,2° van de Wet van 15/12/1980 nog 3 aanvragen gezinshereniging ingediend op dezelfde grond. Deze werden geweigerd. De referentiepersoon, met wie hij de gezinshereniging vroeg betreft zijn schoonzus, voormeld. Art. 47/2 0 stelt als voorwaarden voor deze gezinshereniging met een ander familielid:

1. In het land van herkomst, ten laste zijn van de referentiepersoon of deel uitmaken van diens gezin
 2. De documenten, die als bewijs worden aangevoerd moeten uitgaan van het land van herkomst of oorsprong . Bij gebreke hieraan kan het bewijs geleverd worden met elk passend middel.
- Bij deze aanvragen werden de volgende stukken meegedeeld ivm de familieband ; de samenwoning en de afhankelijkheid van verzoeker van de referentiepersoon in het land van herkomst. Deze documenten werden niet aanvaard door de gemachtigde zoals volgt uit de opgenomen motivering van deze :

- Reispaspoort Turkije op naam van betrokkene, afgeleverd op 30/04/2019 te Antwerpen
- uittreksel bevolkingsregister Turkije dd 03/12/2018
- Uittreksel bevolkingsregister Turkije dd 04/12/2018
- stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd 16/07/2019; 06/08/2019; 11/09/2019; 08/12/2019
- ongepersonaliseerd kasticket Snipes dd 30/07/2019
- ongedateerde verklaring vanwege de referentiepersoon

In het kader van de laatste aanvraag werden de volgende documenten meegedeeld :

- identiteitskaart Turkije (33530019062) op naam van betrokkene
- armoedeattest dd 04/1/2018 op naam van betrokkene :er dient opgemerkt dat uit bijkomende gegevens blijkt dat betrokkene in kader van zijn visumaanvraag dd. 20/09/2018 ten opzichte van de Hongaarse overheden niet alleen aantoonde dat hij wel degelijk economisch actief was als bedrijfsleider en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen beschikte, maar ook dat hij ten tijde van deze visumaanvraag in Porto (Portugal) woonachtig was.

Hij kan bezwaarlijk in september 2018 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf te krijgen, om nadien een armoedeattest voor te leggen en te claimen dat hij onvermogen was voor zijn komst naar België.

Verzoeker merkt op dat het een het nader niet uitsluit. Hij was bedrijfsleider in Turkije, doch wegens faillissement van de firma kwam hij in armoede terecht. Het is niet omdat men bedrijfsleider is van een firma dat men ook over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

- Geactualiseerde geldstortingen vanwege de referentie persoon aan betrokkene dd 30/12/2020; 27/01/2021 en 13/04/2021 ; echter deze hebben betrekking op de situatie in België en zijn dan ook niet relevant.
- onleesbare documenten van Western Union.

ooo

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht leggen aan de DVZ de verplichting op om rekening te houden met alle elementen / documenten en bewijzen die werden meegedeeld door verzoeker. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 — en art 62 Vw. — verplichten de DVZ om in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende wijze. Het afdoende karakter betekent dat de motivering pertinent moet zijn, duidelijk iets met de beslissing moet te maken hebben; dat ze draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Verzoeker moet in de beslissing die hem aanbelangt, de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of het aangewezen is om de beslissing met een annulatie beroep te bestrijden. Inzake is de beslissing (bijlage 20) waartegen huidig beroep mbt tot de samenwoning en de

afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met de referentiepersoon in het land van herkomst, gemotiveerd als volgt:

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan zijn huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarde van art 47/1,2° van de wet van 15/12/1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Dit betreft in eerste instantie en voor het overgrote deel louter een type motivering, die in elke zaak kan overgenomen worden. De dienstige bewijsstukken die verzoeker meegedeelde worden gewoonweg niet als complementair, doch alleen als op zichzelf staande in de overweging meegenomen door de DVZ.

Verzoeker kan op basis van deze onzorgvuldige motivering, onmogelijk uitmaken of de beslissing met recht en rede genomen werd en of een zorgvuldige/juiste lezing van de aangebrachte elementen en documenten niet tot een andere beslissing zou geleid hebben. De zorgvuldigheidsnorm legt uiteraard de verplichting op om de inhoud van de meegedeelde documenten grondig te beoordelen. Een grondige beoordeling ligt niet voor, minstens kan er niet uitgemaakt worden op basis van de typebeoordeling of de DVZ wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten. DVZ stelt in algemene bewoordingen " Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet DVZ blijft bij een algemene - niet verder uitgewerkte motivering — zodat verzoeker onmogelijk kan beoordelen waarom de door hem meegedeelde documenten onvoldoende waren / minstens of welke documenten hij zou moeten meedelen, die wel voldoen. Verzoeker heeft wel degelijk documenten en voldoende elementen meegedeeld waaruit zijn afhankelijkheid van de referentiepersoon blijkt. - er zijn oa. de vele geldstortingen van de referentiepersoon ; ook in de periode 2019 ; voorafgaand aan de eerste aanvraag gezinshereniging.

De omstandigheid dat verzoeker bij zijn visumaanvraag in 2018 vermeldde dat hij actief was als bedrijfsdirecteur, is nog geen bewijs van de financiële onafhankelijkheid van verzoeker. Zonder bijkomende gegevens over de werkelijke inkomsten van verzoeker, kan hieruit niets met zekerheid afgeleid worden en is het bovendien onzorgvuldig om dit wel te doen. Zoals vermeld ging de firma van verzoeker failliet. De beslissing is onvoldoende gemotiveerd, werd onzorgvuldig genomen en is bijgevolg ook onredelijk te noemen."

2.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (met bevel om het grondgebied te verlaten) en tot het opleggen van een inreisverbod kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de artikelen 47/1, 2°, 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als haar juridische grondslagen.

De Raad merkt op dat de bewijslast in de aanvraagprocedure waarbij verzoeker voorhoudt *“ten laste (te) zijn of deel uit(te)maken van het gezin van de burger van de Unie”*, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, in beginsel bij de aanvrager ligt. Conform de rechtspraak van het Hof van Justitie vloeit het *“ten laste”* zijn voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de derdelander in zijn land van herkomst of in de lidstaat van oorsprong materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (cf. HvJ 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Zweden, nr. C423/12, §§ 20-22; HvJ 9 januari 2007, Yunying Jia t. Migrationsverket, nr. C-1/05, §§ 35-37). Er moet dus aangetoond worden dat er voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst of verblijf een situatie van afhankelijkheid van de referentiepersoon bestond, die redelijkerwijs kan geconcretiseerd worden door bewijzen van materiële/financiële ondersteuning enerzijds, al dan niet gecombineerd met een bewijs van een gebrek aan voldoende bestaansmiddelen/onvermogenheid. Omdat het *‘ten laste zijn’* in wezen een feitenkwestie betreft, geldt een vrije bewijsvoering. De overheid beoordeelt evenwel op discretionaire wijze de bewijswaarde van de gegevens uit het dossier om tot haar overtuiging te komen (cf. mutatis mutandis RvS 23 januari 2020, nr. 246.835; RvS 16 januari 2018, nr. 240.429).

Verzoeker betoogt dat het gegeven dat hij bedrijfsleider was in Turkije en bij zijn laatste aanvraag een armoedeattest neerlegt mekaar niet uitsluiten. Hij stelt dat hij door het faillissement van de firma in armoede terecht kwam.

De Raad stelt vast dat het armoedeattest dateert van 4 januari 2018, terwijl verzoeker aanvragen indiende op 4 juli 2019, 11 februari 2020, 26 augustus 2020 en 6 februari 2021. Verzoeker had ruim de mogelijkheid om de gemachtigde in te lichten over het faillissement en dienaangaande hem de bewijstukken bij te bezorgen. Verzoeker laat na om zelfs maar een begin van bewijs bij te brengen aangaande het beweerde faillissement.

De gemachtigde stelt in de beslissing dat er geen bijkomende stukken ter staving van de voorwaarden van artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet werden voorgelegd. De in de beslissing opgesomde stukken *“reispaspoort Turkije (Uxxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 30.04.2019 te Antwerpen, uittreksel bevolkingsregister Turkije dd. 03.12.2018, uittreksel bevolkingsregister Turkije dd. 04.12.2018, stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 16.07.2019, 06.08.2019, 11.09.2019, 08.12.2019, ongepersonaliseerd kassaticket Snipes dd. 30.07.2019 en ongedateerde verklaring op eer vanwege de referentiepersoon” “werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 04.07.2019, 11.02.2020 en/of 26.08.2020, en besproken en weerlegd in de bijlagen 20 dd. 20.12.2019, 07.08.2020 en/of 08.01.2021. Er kan dienstig naar verwezen worden.”* Voorts stelt de gemachtigde: *“Geactualiseerde geldstortingen vanwege de referentie persoon aan betrokkene dd 30/12/2020; 27/01/2021 en 13/04/2021 ; echter deze hebben betrekking op de situatie in België en zijn dan ook niet relevant.”* Verzoeker laat voormelde motieven ongemoeid.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld door te besluiten: *“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”*

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde is uitgegaan van onjuiste gegevens of op basis van de door verzoeker aangeleverde informatie op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit komt dat niet werd aangetoond dat voldaan was aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een middel aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten:

“Mbt het bevel om het grondgebied te verlaten

Daar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van art 47/1,2° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, werd het bevel ten onrechte gegeven en dient het tevens vernietigd te worden. Daarbij is het onredelijk om het bevel af te leveren om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en om derhalve geen termijn voor vertrek toe te staan. Er kan in casu geen enkel risico op onderduiken weerhouden worden. Verzoeker heeft inderdaad 4 aanvragen gezinshereniging ingediend en dit juist om reden dat hij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België. Verzoeker heeft steeds zijn verblijfsplaatsen meegedeeld.

Hij wenst integendeel zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Het indienen van opeenvolgende aanvragen is niet verboden en kan ook niet aanzien worden als een misbruik van bestaande procedures. In haar vorige afwijzende beslissing, stelde de overheid immers dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier ; dan wel dat bepaalde voorwaarden voor gezinshereniging niet afdoende werden bewezen.

Nu ook vermeldt de gemachtigde in de beslissing : “Deze beslissing belet de DVZ dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. Verzoeker verstaat hieronder dat hij steeds de mogelijkheid om een nieuwe aanvraag in te dienen ; zij het na grondig nazicht van zijn dossier. Verzoeker heeft als gevolg van de mogelijkheid om telkens nieuwe aanvragen in te dienen, gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop dat zijn dossier zou goedgekeurd worden als hij de gevraagde ontbrekende documenten/bewijzen meedeelde. Verzoeker heeft echter moeten ervaren dat alle argumenten goed zijn voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om zijn bewijzen als onvoldoende af te doen.”

2.2.2. Met betrekking tot de bevelscomponent stelt verzoeker dat deze vernietigd dient te worden omdat die verbonden is aan de beslissing tot weigering van verblijf, die volgens hem ook vernietigd zou moeten worden. Verzoeker kan hierbij niet worden gevolgd aangezien hij, zoals is gebleken uit wat voorafgaat, geen gegrond middel heeft aangevoerd tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Vervolgens acht verzoeker het onredelijk dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Daargelaten de vraag of verzoeker belang heeft bij deze kritiek, aangezien de eventuele maximumtermijn van 30 dagen uit artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet ondertussen ruim overschreden is, blijkt dat in de beslissing uitdrukkelijk toepassing wordt gemaakt van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling stelt het volgende:

“§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De gemachtigde oordeelt dat er sprake was van een “risico op onderduiken” dat werd vastgesteld op basis van het objectieve criterium uit artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet, met name: “6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.”

De bestreden beslissing bevat volgende overwegingen betreffende het “risico op onderduiken”:

“Betrokkene is in het bezit van een Turks paspoort, afgeleverd op 30.04.2019 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd. Echter, uit het administratieve dossier blijkt dat

betrokkene in september 2018 vanwege de Hongaarse diplomatieke autoriteiten in Turkije een visum type C bekwam met oog op toerisme in Portugal. Bij de visumaanvraag verklaarde hij en toonde hij aan in Turkije economisch actief te zijn als bedrijfsleider. Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Turkije, maar kwam naar België waar hij vier keer vlak na elkaar in Antwerpen een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Franse schoonzus op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 04.07.2019, 11.02.2020 en op 26.08.2020, werden geweigerd op 20.12.2019, 07.08.2020 en op 08.01.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 06.02.2021 een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij alweer nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvragen gezinshereniging. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit”.

Met zijn standpunt dat het indienen van opeenvolgende gezinsherenigingsaanvragen niet verboden is, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op basis van zijn bevindingen vast te stellen dat het objectieve criterium uit artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet vervuld is en dat er, bijgevolg, overeenkomstig artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet kan worden afgezien van de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek. De beslissing is op dit punt niet behept met een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde is uitgegaan van onjuiste gegevens of op basis van de door verzoeker aangeleverde informatie op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit komt dat niet werd aangetoond dat voldaan was aan de voorwaarden van artikel 7 en artikel 47/14, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een middel aan tegen het inreisverbod:

“MBT het Inreisverbod — bijlage 13 sexies

A. Dit inreisverbod werd uitgevaardigd om reden dat; zoals vermeld in de beslissing :

- voor het vrijwillig vertrek aan verzoeker geen termijn werd toegestaan

Het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het inreisverbod steunt dient echter vernietigd te worden om reden dat de beslissing dd 12/07/2021 waarbij het genomen werd, zoals hierboven vermeld, niet voldoet aan de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsnorm. Als gevolg hiervan dient ook het inreisverbod, als accessorium van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, te worden vernietigd.

B. De duur van het inreisverbod werd bepaald op drie jaar.

Het inreisverbod is op dit punt gemotiveerd als volgt :

“Betrokkene is in het bezit van een Turks paspoort afgeleverd op 30/04/2019 in Antwerpen/ zonder visa of enige in-of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan openmaakt worden wanneer betrokkene in Schengen en bij uitbreiding België is binnen gereisd. Betrokkene diende 4 maal na elkaar een aanvraag gezinshereniging in .. deze werden geweigerd ... Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de Wet van 15/12/1980 louter, om via een andere weg , een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in ”

Deze motivering is zeer vaag; zo vaag dat verzoeker niet kan beoordelen waarom hem dit misbruik van procedure verweten zou worden; laat staan waaruit het misbruik van de procedure zou kunnen bestaan. Indien DVZ misbruik van procedure inroept, draagt zij hiervan ook de bewijslast en dient ze aan te tonen:

- waaruit het misbruik bestaat*
- de schade die werd toegebracht*

Zonder enige verdere duiding stellen dat verzoeker " -de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in" kan bezwaarlijk als afdoende motivering aanzien worden. Hierbij is niet duidelijk wat juist bedoeld wordt met "via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen ... tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in." Verzoeker maakt enkel gebruik van de mogelijkheden die de wet hem biedt en hij handelt juist met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning; Zijn handelen is enkel en alleen

daarop gericht; ook bij de tweede aanvraag. Men kan dit bezwaarlijk misbruik van procedure noemen ; zeker nu het niet verboden is om herhaalde verzoeken gezinshereniging in te dienen en de DVZ in de weigerende beslissing aangaf dat onvoldoende bewijzen werden geleverd zodat verzoeker aangezet werd om nieuwe aanvragen met bijkomende documenten in te dienen. Ivm het ingeroepen "misbruik van recht" is de beslissing onzorgvuldig gemotiveerd en onredelijk te noemen. Dit middel is gegrond.

C. Verzoeker beroept zich op art 8 EVRM, ook al heeft hij geen kinderen in België.

Daarbij geniet ook een alleenstaande de bescherming op privéleven; onderdeel van art 8 EVRM. Verzoeker woont samen met zijn voornoemd familielid, van wie hij afhankelijk is. Is afhankelijkheidsrelatie is voldoende aangetoond op basis van de samenwoning en het gebrek aan inkomsten in hoofd van verzoeker. Tijdens de duur van de procedures in toepassing van art 47,1 Wet 15/12/1980, verbleef verzoeker legaal op het grondgebied. In deze periodes van legaal verblijf heeft verzoeker zijn privé- gezin- en professionele leven in België uitgebouwd ; hij heeft banden opgebouwd met familieleden; vrienden en kennissen.

D. Het is bovendien niet - proportioneel om een inreisverbod met een termijn van 3 jaar op te leggen. Verzoeker betekent geen gevaar voor de openbare orde; Zijn verblijf in België verliep positief. Er werden geen strafbare feiten gepleegd. Verzoeker doet geen beroep op financiële overheidssteun. Verzoeker zal gedurende 3 jaar niet meer in staat zijn om zijn familieleden die legaal in België en / of in Spanje verblijven, te bezoeken. De Belgische samenleving heeft geen enkel voordeel bij het opleggen van dit inreisverbod van 3 jaar. Er is wel een grote materiële en vooral een morele schade te weerhouden in hoofd van verzoeker; oa de scheiding van zijn familieleden - in de ruimere zin van art 8 EVRM; de moeilijke situatie waarin hij , als alleenstaande zonder inkomsten - in Turkije te recht komt — art 3 EVRM. Deze beslissing tot inreisverbod van 3 jaar is onvoldoende gemotiveerd; onredelijk en disproportioneel. Het middel is gegrond."

2.3.2. In verband met het inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van 3 jaar betoogt verzoeker dat de motivering zeer vaag is, dat hij niet begrijpt waaruit het misbruik van procedure zou bestaan en dat het onduidelijk is wat wordt bedoeld met "via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

Uit een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de bevelscomponent, die verbonden is aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, gepaard liet gaan met een inreisverbod, in toepassing van artikel 74/11, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
(...)"

De Raad merkt op dat niet kan worden ingezien waarom deze motivering vaag zou zijn. Verzoeker weerlegt in zijn middel de vaststelling niet dat bij het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, waardoor de gemachtigde in beginsel verplicht was hem een inreisverbod op te leggen. Ter verantwoording van de duur van het inreisverbod wordt in de eerste plaats het volgende gesteld:

"Betrokkene is in het bezit van een Turks paspoort, afgeleverd op 30.04.2019 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd. Echter, uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene in september 2018 vanwege de Hongaarse diplomatieke autoriteiten in Turkije een visum type C bekam met oog op toerisme in Portugal. Bij de visumaanvraag verklaarde hij en toonde hij aan in Turkije economisch actief te zijn als bedrijfsleider. Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Turkije, maar kwam naar België waar hij vier keer vlak na elkaar in Antwerpen een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Franse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 04.07.2019, 11.02.2020 en op 26.08.2020, werden geweigerd op 20.12.2019, 07.08.2020 en op 08.01.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 06.02.2021 een vierde aanvraag gezinshereniging

in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij alweer nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvragen gezinshereniging. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)."

Verzoeker betwist niet dat niet kan worden opgemaakt wanneer hij precies het grondgebied heeft betreden. Hij betwist evenmin dat hij eerder drie procedures als ander familielid van een burger van de Unie heeft doorlopen, die alle werden geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker vocht deze beslissingen niet aan, negeerde het opgelegde terugkeerbesluit en diende op 6 februari 2021 een nieuwe aanvraag in. Verzoeker tracht in zijn middel zijn gedrag te verschonen, maar geeft te kennen dat hij enkel handelt met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning. De gemachtigde gaat niet onredelijk te werk door te stellen dat verzoeker door onmiddellijk een nieuwe aanvraag in te dienen, hoewel hij kennelijk niet aan de voorwaarden voldoet, tracht om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel (attest van immatriculatie) te bekomen. Verzoeker toont niet aan dat dit onzorgvuldig of onredelijk is.

Waar verzoeker de duur van het inreisverbod disproportioneel acht, beperkt hij zich tot de stelling dat hij gedurende zijn verblijf geen strafbare feiten heeft gepleegd en geen beroep doet op financiële steun en tot de bewering dat hij gescheiden zal worden van zijn familieleden en in Turkije in een moeilijke situatie zal terechtkomen als alleenstaande zonder inkomen, hetgeen volgens hem strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In het inreisverbod wordt betreffende de proportionaliteit van de maatregel het volgende vermeld:

"Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon die in Turkije een eigen bedrijf heeft/had, waarvan dan ook mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer of schoonzus en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

De loutere affirmaties van verzoeker zijn niet van aard om de duur van het inreisverbod als disproportioneel te bestempelen.

Tenslotte voert verzoeker naar aanleiding van het opgelegde inreisverbod een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke

banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen verzoeker en zijn Franse schoonzus moet aldus de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan, overstijgen. Er dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. De Raad stipt aan dat de verblijfsvoorwaarde, die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, in wezen gelijklopend is met wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd bij de beoordeling van verzoekers aanvraag, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Aangezien uit de bespreking van het eerste middel gebleken is dat verzoeker niet op deugdelijke wijze heeft aangetoond dat hij ten laste is/was van zijn schoonzus, kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen verzoeker en zijn schoonzus evenmin worden vastgesteld. Er wordt bijgevolg geen beschermingswaardig gezins- of familieleven aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM, waardoor een eventuele scheiding van de familieleden door toedoen van het inreisverbod geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot de besluiten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde gegevens niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC